

DOROTA
KOLAK

KAROLINA
GRUSZKA

PAWEŁ
DOMAGAŁA

MICHAŁ
ŻURAWSKI

za
DUŻY
na bajki
2

#DzieciMajaMoc

ZEF

znak
jakości

Materiały dydaktyczne dla nauczycieli

Szanowni Państwo!

Pierwsza część filmu „Za duży na bajki” spotkała się z wielkim uznaniem środowiska edukacji. Twórcy, uważając, że tematy podjęte w ich produkcji są ważne i uniwersalne, postanowili dopisać ciąg dalszy przygód Waldka, wielbiciela gier komputerowych, i jego ekscentrycznej, acz pełnej bliskości rodziny.

W części drugiej zapraszamy Państwa oraz uczniów i uczennice na kontynuację losów kilkunastoletniego już bohatera. Głównymi tematami są: poszukiwanie nieobecnego ojca (Waldek wychowywany był przez samotną matkę) i rozważania o poszczególnych funkcjach w rodzinie. Towarzyszą temu emocje, które nie zawsze przynoszą spokój, związane są z rozczarowaniem, zwątpieniem, ale prowadzą do wniosku, że słowo „rodzina” ma szerokie znaczenie i nie zawsze jednorodną formę. To ważny aspekt w obliczu naszej wiedzy, że obecnie w Polsce żyje około miliona rodzin zrekonstruowanych, tzw. patchworkowych. Spotykamy się z tym problemem w naszej pracy wychowawczej oraz w kontaktach zawodowych z rozwiedzionymi rodzicami/partnerami. To także istotne w kontekście zmian życiowych, które są udziałem naszych podopiecznych, i których skutki odczuwamy również w szkole.

Przygotowaliśmy dla Państwa cztery scenariusze lekcji. Dwa z nich związane są z tematem rodziny (język polski i godzina wychowawcza/wychowanie do życia w rodzinie), natomiast dwa pozostałe są pomysłami na lekcję dotyczącą prawa autorskiego (godzina wychowawcza/etyka) oraz współczesnego języka potocznego (język polski – temat powiązany z książką Agnieszki Dąbrowskiej „Za duży na bajki 2”).

Film, na który zapraszamy od 15 marca do kin w całej Polsce, jest doskonałym narzędziem do realizacji drugiego punktu polityki oświatowej państwa na obecny rok szkolny: „Wspomaganie wychowawczej roli rodziny poprzez pomoc w kształtowaniu u wychowanków i uczniów stałych sprawności w czynieniu dobra, rzetelną diagnozę potrzeb rozwojowych dzieci i młodzieży, realizację adekwatnego programu wychowawczo-profilaktycznego oraz zajęć wychowania do życia w rodzinie”.

Jako operatorzy ogólnopolskiego projektu Nowe Horyzonty Edukacji Filmowej rekomendujemy film „Za duży na bajki 2”, kierując go do młodzieży szkół podstawowych z klas 4-8. Wierzymy, że wniesie on wiele ważnych zagadnień dotyczących współczesnego życia oraz realiów, w jakich obecnie dorastają młodzi ludzie.

Anna Równy
koordynatorka merytoryczna NHEF
metodyczka i trenerka edukacji filmowej

Film w kinach od **15 marca**.

Istnieje możliwość zorganizowania pokazów specjalnych dla grup szkolnych. W sprawie rezerwacji prosimy o kontakt z kinem w Państwa mieście. W przypadku jakichkolwiek problemów z organizacją seansu prosimy o kontakt z dystrybutorem:

Cezary Kruszewski
cezary.kruszewski@next-film.pl

Bartłomiej Biłski
bartek.biłski@next-film.pl

Kamila Ostrowska
kamila.ostrowska@next-film.pl

W rodzinie siła.....4

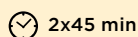
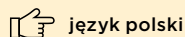
Jak radzić sobie z trudnymi sytuacjami w rodzinie? Apteczka samopomocy psychologicznej.....12

Wszyscy jesteśmy autorami. Prawo autorskie na co dzień.....18

„Eluwina ziomki”, czyli o języku potocznym w książkach i codziennym życiu.....32

fot. Karolina Grabowska

W rodzinie siła

Cele lekcji

Podczas lekcji uczniowie/uczennice:

- opisują uczucia, które wzbudził w nich film;
- wypowiadają własne zdanie na temat bohaterów filmu;
- znajdują powiązanie pomiędzy przygodami bohatera filmu a historią wskazanego bohatera literackiego;
- rozumieją, na czym polega wartość podróżowania i jak może ono wpływać na nasze życie;
- wiedzą, czy i jakie wartości są ważne w życiu każdego człowieka;
- dostrzegają elementy filmowe w przykładach opartych na przekładzie intersemiotycznym;
- wiedzą, jakie są jego mocne strony i jak je wykorzystać w działaniu.

Powiązanie z podstawą programową

Podczas lekcji uczniowie/uczennice:

- I.1.7. opowiadają o wydarzeniach fabuły oraz ustalają kolejność zdarzeń;
- I.1.11. wskazują w utworze bohaterów głównych i drugoplanowych oraz określają ich cechy;
- I.1.12. określają tematykę oraz problematykę utworu;
- I.1.16. określają doświadczenia bohaterów literackich i porównują je ze swoimi;
- I.1.17. przedstawiają własne rozumienie utworu i je uzasadniają;
- I.1.19. wyrażają własny sąd o postaciach i zdarzeniach;
- I.1.20. wskazują wartości w utworze oraz te ważne dla bohatera;
- I.2.8. rozumieją swoistość tekstów kultury przynależnych do literatury, teatru, filmu, muzyki, sztuk plastycznych i audiowizualnych;
- I.2.11. odnoszą treści tekstów kultury do własnego doświadczenia;
- I.2.12. dokonują odczytania tekstów poprzez przekład intersemiotyczny (np. rysunek, drama, spektakl teatralny);
- III.1.1. uczestniczą w rozmowie na zadany temat, wydzielają jej części, sygnały konstrukcyjne wzmacniające więź między uczestnikami dialogu.

Metody i formy pracy

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniami/uczennicami:

- rozmowę kierowaną,
- burzę mózgów,
- dyskusję,
- objaśnienia i instrukcje,
- pracę indywidualną,
- pracę grupową.

Środki dydaktyczne

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- film „Za duży na bajki 2”,
- fotosy z filmu,
- karty metaforyczne (ilustracje nawiązujące do bohaterów występujących w wybranych lekturach obowiązkowych),
- Kartę pracy nr 1,
- Kartę pracy nr 2.

Przygotowanie do lekcji

Lekcja powinna się odbyć po obejrzeniu filmu „Za duży na bajki 2”. Przed zajęciami nauczyciel/nauczycielka przygotowuje karty pracy.

PRZEBIEG LEKCJI

Wprowadzenie

Nauczyciel/nauczycielka zapisuje na tablicy słowo „rodzina”. Uczniowie/uczennice tworzą anagram, dopisując do pierwszych słów swoje skojarzenia (mogą to być wartości, osoby wchodzące w skład rodziny itp.). W ten sposób powstaje materiał, do którego będzie można się odwoływać w dalszej części zajęć.

fot. Karolina Grabowska

Realizacja tematu

Prowadzący/prowadząca zajęcia prosi uczniów/uczennice, aby przypomnieli sobie, jak przebiegały wydarzenia, w których brał udział Waldek, główny bohater filmu. Ważne jest, aby w trakcie rozmowy wybrzmiało, że ta część przygód młodego gracza skupiona jest nie tylko wokół niego, ale także wokół tematu jego ojca.

Po przypomnieniu fabuły przechodzimy do omawiania postawy wspomnianych wcześniej dwóch postaci kluczowych. W tym celu prosimy, by uczniowie stworzyli sześć równolicznych zespołów. Zadaniem każdej z grup będzie odpowiedź na jedno z poniższych pytań, które zawiera schemat **(Karta pracy nr 1)**.

Praca powinna być zorganizowana w taki sposób, by trzy grupy pracowały nad postacią Waldka (zastanawiały się odpowiednio nad tym: co myśli? co czuje? co robi?), a kolejne trzy nad postacią Krzyśka (z tym samym zestawem pytań). Podczas omawiania kolejnych odpowiedzi zyskujemy bardzo szeroki obraz postaci (jej motywów działania, ale również roli, jaką odgrywa rodzina w jej życiu). Razem zastanawiamy się nad tym, czy postaci mają wspólne wartości, czym kierują się w życiu, czy możemy powiedzieć, że stanowią rodzinę.

W tym miejscu, po stworzeniu portretów charakterologicznych postaci, pytamy uczniów/uczennice o ważne osoby w życiu Waldemara. Odwołujemy się do wstępnych rozważań, w których młodzi ludzie tworzyli anagram, i ustalamy, czy rodzina to tylko te osoby, które są ze sobą połączone więzami krwi.

Kolejny krok łączy się ponownie z pracą w ustalonych wcześniej grupach. Każda z nich losuje jedno zdjęcie z filmu **(Karta pracy nr 2)**, które przedstawia bohaterów znajdujących się w bliskim otoczeniu Waldka. Zadaniem młodzieży jest ustalenie, jaki wpływ ma dana osoba na życie głównej postaci, jaką odgrywa rolę, w jakich okolicznościach można na nią liczyć.

Poszczególne zespoły prezentują swoje postaci, odwołując się również do postępowania Krzysztofa.

Prowadzący/prowadząca zajęcia prosi, aby uczniowie zastanowili się, jakich rad można by było udzielić ojcu Waldka, gdyby ten chciał się zmienić i odbudować swoją relację z synem. Każdy z zespołów przygotowuje pięć wskazówek.

Wybrane osoby prezentują efekty pracy kolejnych zespołów. Omawiając rady, uzasadniają, w jaki sposób określone postępowanie może wpłynąć na jakość relacji.

*Tu warto rozważyć włączenie zadania dodatkowego, w ramach którego uczniowie mają stworzyć zaproszenie na spotkanie, którego temat brzmi: „Co zrobić, by twój nastolatek był szczęśliwy?”. W jego treści należy uwzględnić nie tylko elementy charakterystyczne dla tej formy wypowiedzi, ale także dwa powody, dla których warto wziąć udział w wydarzeniu.

W ramach ostatniego etapu pracy młodzi ludzie losują karty metaforyczne (**Karta pracy nr 3**). Zadaniem grup jest przyporządkowanie tekstu lektury do grafiki, wybranie z utworu literackiego bohatera i porównanie jego sytuacji rodzinnej oraz wpływu bliskich na życie z sytuacją Waldka. Wnioski należy wpisać do schematu (**Karta pracy nr 4**). Zespoły przedstawiają wypracowane efekty na forum klasy.

Podsumowanie tematu

Na zakończenie nauczyciel/nauczycielka prosi o zapisanie tematu. Odnosząc się do zebranych na tablicy w początkowej fazie lekcji haseł, młodzi ludzie ustnie formułują odpowiedź na pytanie: „Co jest w życiu ważne?”. Warto zwrócić uwagę na to, by odpowiedzi nawiązywały nie tylko do burzy mózgów, ale także do wniosków cząstkowych, które powstały w kolejnych fazach zajęć.

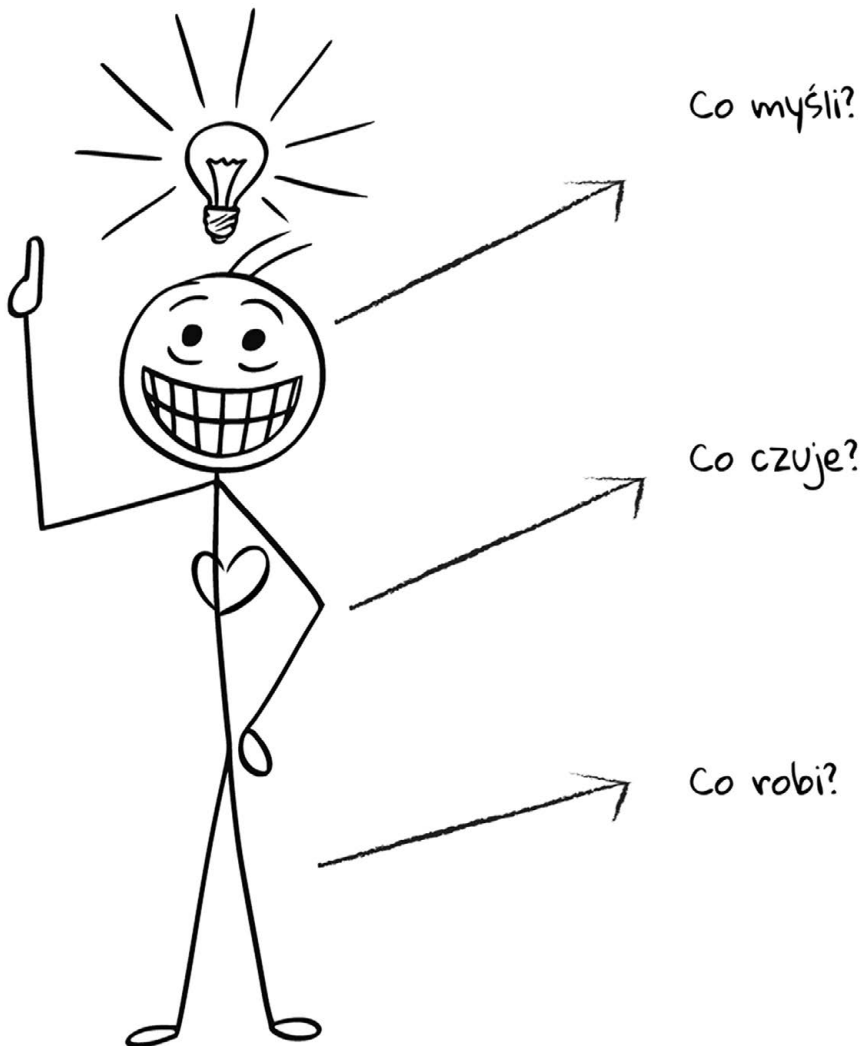
Praca domowa

W ramach podsumowania zajęć uczniowie mają stworzyć pięciozdaniową wypowiedź, w której odniosą się do słów głównego bohatera: „Pozwalam się kochać tym, którzy tego chcą”. Warto, by młodzi ludzie uwzględnili w swojej pracy wnioski płynące z omawianych podczas zajęć treści.

foto. Jarosław Sosiński

KARTA PRACY NR 1

KARTA PRACY NR 2

fot. Jarosław Sosiński

fot. Jarosław Sosiński

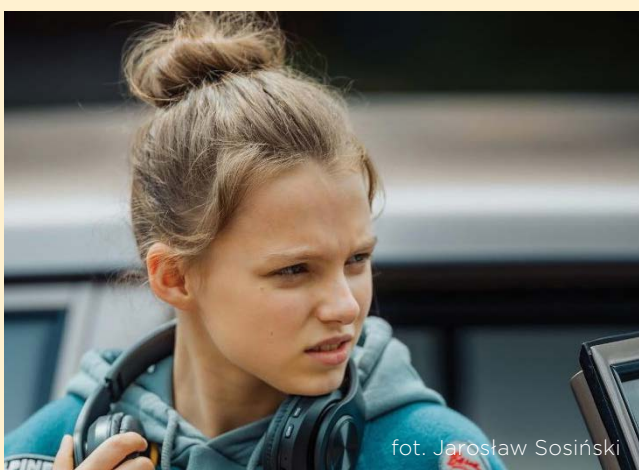
fot. Jarosław Sosiński

fot. Karolina Grabowska

fot. Jarosław Sosiński

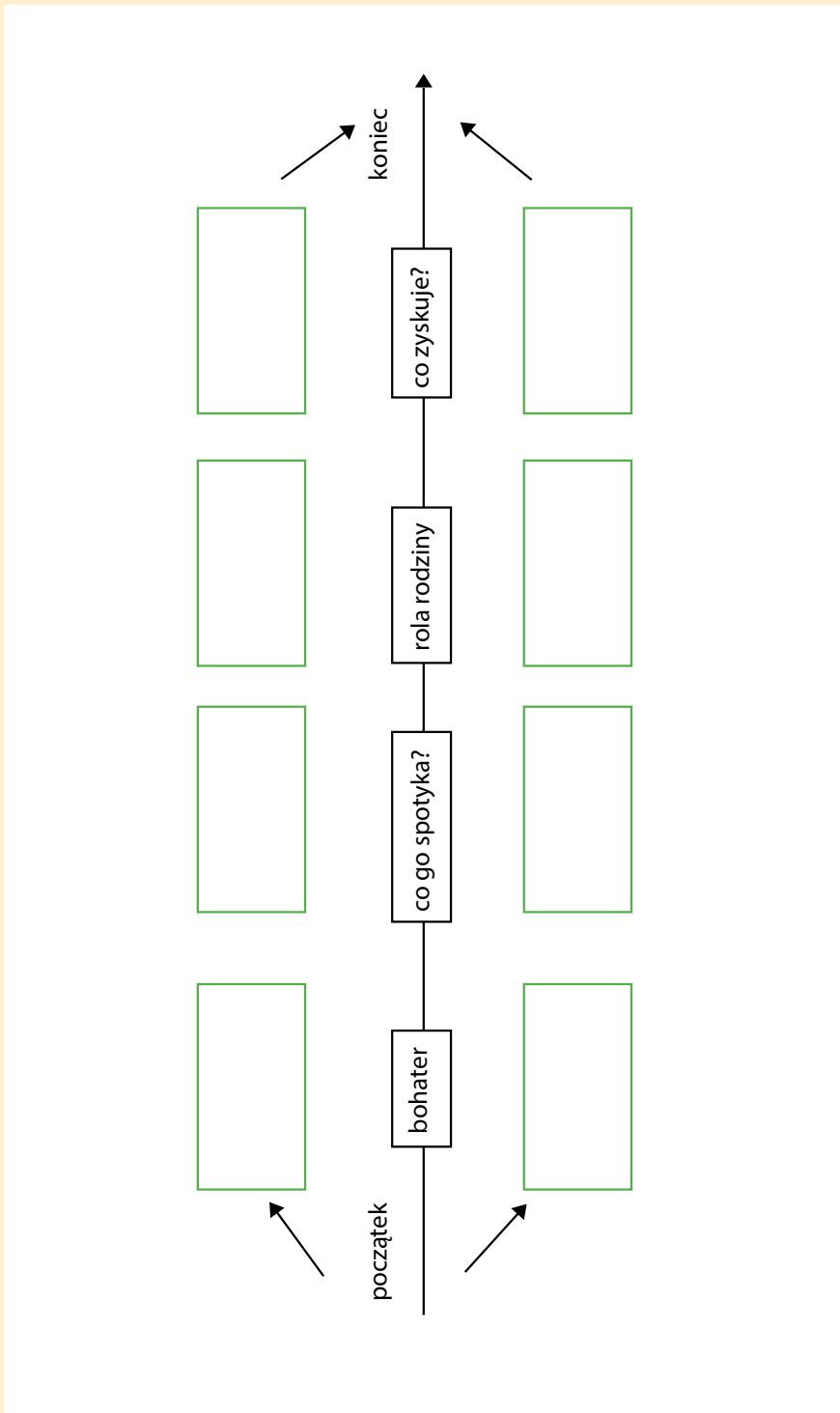

fot. Jarosław Sosiński

KARTA PRACY NR 3

KARTA PRACY NR 4

godzina wychowawcza
i/lub wychowanie do życia w rodzinie

 45 min

szkoła podstawowa, klasy 4–8

Jak radzić sobie z trudnymi sytuacjami w rodzinie? Apteczka samopomocy psychologicznej

Cele lekcji

Podczas lekcji uczniowie/uczennice:

- rozpoznają typy struktury rodziny: rodzina pełna, niepełna, zrekonstruowana;
- rozumieją, jakie miejsce zajmuje rodzina w społeczeństwie;
- potrafią komunikować swoje uczucia i budować prawidłowe relacje rodzinne;
- doskonalą kompetencje społeczno-emocjonalne;
- wykorzystują obejrzany film jako inspirację do przemyśleń dotyczących świata i ludzi wokół.

Metody i formy pracy

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniami/uczennicami:

- heurzę,
- metodę rekonstrukcji relacji i emocji,
- pracę w parach,
- pracę w indywidualną.

Środki dydaktyczne

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- film „Za duży na bajki 2”,
- muszelki/kamyczki/guziki lub inne drobne przedmioty,
- karty pracy.

Przygotowanie do lekcji

Lekcja powinna się odbyć po obejrzeniu filmu „Za duży na bajki 2” w reżyserii Kristoffera Rusa.

Przed obejrzeniem filmu w kinie uczniowie/uczennice otrzymują kartę pracy z prośbą, żeby zaraz po projekcji zapisali odpowiedzi na pytania. Poproszeni są też o przyniesienie drobnych przedmiotów, takich jak np. muszelki, kamyczki czy guziki w liczbie po mniej więcej dziesięć na osobę.

PRZEBIEG LEKCJI

Wprowadzenie

Nauczyciel/nauczycielka rozpoczyna od odwołania się do pracy samodzielnej uczniów/uczennic przed lekcją. Prosi ochotników/ochotniczki o odczytanie odpowiedzi na pytania z karty pracy. Wspólnie ustalają wnioski dotyczące sytuacji Waldka i jego emocji oraz dzielą się swoimi własnymi doświadczeniami.

Realizacja tematu

Nauczyciel/nauczycielka prosi uczniów/uczennice, by przygotowali przyniesione z domu drobiazgi, następnie wybrali spośród nich jeden, który będzie pełnił funkcję JA. Mają je położyć przed sobą na środku swojej połowy ławki. Następnie wybierają te, które reprezentują ich rodziców/osoby opiekuńcze, i umieszczają na blacie w taki sposób, by ich położenie od siebie nawzajem oraz od reprezentacji dziecka pokazywało ich relacje (emocje i uczucia wobec siebie). Kolejną czynnością jest położenie na blacie kamyczków oznaczających rodzeństwo, dziadków, wujków, ciotce... wszystkie osoby, które uważają za ważne dla swojego systemu rodzinnego. Następnie w parach, tak jak siedzą w ławkach, mają opowiedzieć o swoich wyborach. Ochotnicy mogą zaprezentować swoją pracę na forum klasy.

Prowadzący/prowadząca pokazuje uczniom/uczennicom fotografie z **Karty pracy nr 1**. Prosi młodzież o przedstawienie bohaterów na zdjęciu nr 1 i nr 2 oraz o nadanie tytułów obu fotosom filmowym. Po wysłuchaniu propozycji pyta, jak załączone zdjęcia mogłyby zostać zatytułowane przez tych, którzy nie oglądali filmu „Za duży na bajki 2”? Celem ćwiczenia jest uświadomienie uczniom/uczennicom, że pojęcie rodziny jest bardzo szerokie i że formalnie wyróżniamy typy: rodzina pełna, rodzina niepełna, rodzina zrekonstruowana, potocznie nazywana patchworkową. Zwraca się też z prośbą do młodzieży o wyjaśnienie określenia „rodzina patchworkowa”.

W ramach podsumowania można odczytać definicję z Wikipedii, zwracając uwagę na to, że takich rodzin w Polsce funkcjonuje około miliona i że ich różnorodność jest również wartością samą w sobie.

Rodzina patchworkowa (ang. *blended family*) – nazywana także rodziną zrekonstruowaną lub wielorodzinną. Powstaje w wyniku ponownego zakładania rodzin przez jednego lub oboje rodziców po rozwodzie lub owdowieniu. Składa się z dwojga partnerów mających dzieci ze swoich poprzednich związków i często też dziecko z nowego związku.

Warto dodać, że rodziny patchworkowe powstają po doświadczeniach odejścia, straty i zmiany partnera, zatem wiążą się często z sytuacjami trudnymi, stresującymi, a nawet traumatyzującymi. Tym samym warto się zastanowić nad kondycją psychiczną dzieci, które przeżywają podobne zmiany w swoim życiu. Nie tylko myślimy tutaj o dosłownej czy niedosłownej stracie jednego z rodziców, ale również o tym, że ktoś nowy pojawia się w ich przestrzeni, domu, i uczestniczy w tym, co dla nich ważne, a wcześniej inaczej zorganizowane. Tu, w sytuacjach konfliktowych, związanych z próbą akceptacji nowej rzeczywistości, może się przydać apteczka samopomocy psychologicznej. Nauczyciel/nauczycielka rozdaje **Kartę pracy nr 2**. Uczniowie/uczennice przez 5 minut pracują samodzielnie, a po upływie wyznaczonego czasu dzielą się tym, co zapisali, z osobą, z którą siedzą w ławce. Podsumowując ćwiczenie, prowadzący/prowadząca pyta, czy widzą zastosowanie tego narzędzia w życiu, czy jest łatwe i czytelne.

Podsumowanie tematu

Nauczyciel/nauczycielka kończy zajęcia serią pytań:

Czego się dowiedzieliście?

Co najbardziej zapamiętaliście?

Które zagadnienie chcielibyście poznać szerzej?

Co was szczególnie zastanowiło?

Jakie macie pytania do lekcji?

Po zadaniu ostatniego pytania prowadzący/prowadząca dziękuje uczniom/uczennicom za wspólne zrealizowanie tematu i kończy lekcję.

Praca domowa (do wykorzystania według uznania)

Zapoznaj się z medytacją dla dzieci przed snem:

www.youtube.com/watch?v=VuPMQNT54Jk&t=203s

Wykorzystaj ją wtedy, kiedy pojawiają się emocje, o których, co prawda, warto porozmawiać z kimś z bliskich, ale mimo rozmowy odczuwasz je mocno i próbujesz je w sobie poukładać i ośwoić.

KARTY PRACY

Karta pracy przed lekcją

- Czym jest dla Waldka rodzina?
- Jaką funkcję rodzina pełni w twoim życiu?
- Jak myślisz, jak czuł się Waldek podczas wydarzeń przedstawionych w filmie – poszukiwań ojca, odnalezienia ojca, kłótni z matką oraz prezentacji gry stworzonej z ojcem?
- Czy tobie zdarza się, że jesteś świadkiem konfliktu rodzinnego lub sam wchodzisz w konflikt z innym członkiem rodziny? Jak się wtedy czujesz?

KARTA PRACY NR 1

Zdjęcie nr 1

Zdjęcie nr 2

KARTA PRACY NR 2

Przyjrzyj się poniższemu schematowi. Przypomnij sobie domową sytuację, w której ktoś z członków rodziny robi coś, co ci się nie podoba, czego nie akceptujesz, co w jakiś sposób narusza twoje granice. Rozpisz ten problem według punktów.

Apteczka samopomocy psychologicznej	Miejsce na odpowiedzi
Nazwij swój problem	
Przeanalizuj sytuację, która jest dla ciebie trudna	
Ustal działania, które pomogą ci w pokonaniu trudności	
Określ wnioski, które ochronią cię przed podobnymi sytuacjami w przyszłości	

NIE TYLKO FILM –
TĘ HISTORIĘ MOŻECIE TEŻ
PRZECZYTAĆ!

za DUŻY na bajki 2

**POZNAJCIE
KONTYNUACJĘ
NAGRADZANEJ
POWIEŚCI AGNIESZKI
DĄBROWSKIEJ!**

Ta pełna sytuacyjnego i językowego humoru książka porusza tematy najważniejsze: ojcostwa, przyjaźni i stopniowego stawania się dorosłym. Napisana przezabawną, stylizowaną na język młodzieżowy polszczyzną, ta książka rozśmieszy tak dorosłych, jak i dzieci.

a Wydawnictwo
Agora
dla dzieci

godzina wychowawcza, etyka

2x45 min

szkoła podstawowa, klasy 4-8

Wszyscy jesteśmy autorami. Prawo autorskie na co dzień

Cele lekcji

Podczas lekcji uczeń/uczniowie/uczennice:

- poznają podstawy prawa autorskiego;
- dowiedzą się, jak bezpiecznie korzystać z zasobów dostępnych w internecie, nie łamiąc praw autorskich;
- dowiedzą się, jak tworzyć i udostępniać odpowiedzialnie własne utwory w internecie;
- poznają zasady i możliwości działania w ramach dozwolonego użytku;
- poznają pojęcia wolnych zasobów, remiksu, utworu, wolnych licencji, copyright.

Powiązanie z podstawą programową

Podczas lekcji uczniowie/uczennice:

- zastanawiają się, czym jest własność intelektualna;
- podają przykłady właściwego i niewłaściwego wykorzystywania nowoczesnych technologii informacyjnych;
- są świadomi, że postęp cywilizacyjny dokonuje się dzięki wiedzy; wyjaśniają, dlaczego wiedza jest dobrem (wartością);
- odwołując się do własnych doświadczeń lub doświadczeń innych osób (w tym także postaci filmowych), charakteryzują przeżycia wybranych osób (postaci) uwikłanych w omawiany problem moralny.

Metody i formy pracy

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniami/uczennicami:

- pogadankę, bazując na prezentacji multimedialnej,
- dyskusję,
- pracę indywidualną,
- pracę twórczą.

Środki dydaktyczne

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- film „Za duży na bajki 2”,
- prezentację multimedialną tiny.pl/dq1c2 (zestaw zdjęć - Karta pracy nr 1),
- karty pracy,
- szablony, generatory do tworzenia obrazów z chmurkami, np. ditchthattextbook.com/caption-this-a-fun-deep-thinking-google-drawings-activity// lub www.canva.com/pl_pl/tworzyc/memy/.

Przygotowanie do lekcji

Lekcja powinna się odbyć po obejrzeniu filmu „Za duży na bajki 2” w reż. Kristoffera Rusa. Przed zajęciami nauczyciel/nauczycielka przygotowuje informacje o filmie, zestawy zdjęć (Karta pracy nr 1) lub prezentację multimedialną.

PRZEBIEG LEKCJI**Wprowadzenie**

Nauczyciel/nauczycielka przedstawia temat lekcji, a następnie razem z uczniami/uczennicami krótko przypomina fabułę filmu, zwracając uwagę na wątek dotyczący tematu lekcji, czyli sytuację, w jakiej znalazł się bohater, który razem z nowo odnalezionym ojcem tworzy grę komputerową, a której autorstwo tenże sobie przywłaszcza.

Realizacja tematu

Prowadzący/prowadząca pyta uczniów/uczennice, czy spotkali się kiedyś z podobną sytuacją, która miała miejsce w rzeczywistości szkolnej, w mediach, w przestrzeni publicznej. Czy osobiście spotkała cię sytuacja, że ktoś wykorzystał twoją pracę bez twojej zgody?

Czy słyszeliście o przypadkach plagiatu?

Czy znacie pojęcie prawa autorskiego?

Po krótkiej dyskusji nauczyciel/nauczycielka wyświetla prezentację multimedialną lub rozdaje uczniom/uczennicom zestaw zdjęć (**Karta pracy nr 1**). Pokazując slajdy lub prosząc ich, aby skupili się na konkretnych zdjęciach, prowadzi pogadankę połączoną z dyskusją.

fot. Jarosław Sosiński

Nauczyciel/nauczycielka pyta uczniów/uczennice, co przydarzyło się Waldkowi. Prezentuje krótko historię fotograficzną, zwraca uwagę na pochodzenie zdjęć i pojęcie fotosów, czyli zdjęć wykonywanych na planie filmowym w celu dokumentacji i promocji, które są własnością producenta i dystrybutora filmu.

Następnie nauczyciel/nauczycielka prowadzi krótką pogadankę na temat pojęcia utworu i praw autorskich. Zwraca uwagę, że rodzina bohatera filmu domaga się ich poszanowania i konkretnych korzyści majątkowych, które z tego wynikają. Wyjaśnia także uczniom/uczennicom samo pojęcie praw autorskich, zwraca uwagę na różnicę między osobistymi prawami autorskimi, które są niezbywalne, a prawami majątkowymi, które autor może przekazać osobom trzecim, zgodnie ze swoją wolą.

W dalszej kolejności nauczyciel/nauczycielka przywołuje temat lekcji i pyta uczniów, w jaki sposób być świadomym autorem, który potrafi szanować własność intelektualną i nie naraża siebie i innych na taką sytuację, w jakiej znalazł się bohater filmu. Wprowadza również podstawowe zasady korzystania z utworów w sieci. Wyjaśnia w przystępny sposób znaczenie słów:

Copyright – słowo pochodzi z języka angielskiego i oznacza „prawo autorskie”. Copyright mówi, że dane dzieło jest chronione prawem autorskim, wszelkie prawa są zastrzeżone, a prawo do korzyści finansowych i osobistych należy się twórcy dzieła. Oznaczenie to nie jest konieczne do chronienia utworu, zgodnie z prawem polskim z założenia wszystkie przejawy działania twórczego są chronione prawem autorskim. Mimo to twórcy często oznaczają swoje utwory tym znakiem, ponieważ znak copyright informuje, że wszelkie prawa do dzieła są zastrzeżone, i w razie procesu sądowego pozwany za naruszenie tych praw nie będzie mógł powoływać się na swoją niewiedzę.

Wolne licencje – niektórzy twórcy z różnych powodów, np. ideologicznych (wolny dostęp do zasobów), chęci promocji swojej twórczości, dzielenia się zasobami, rezygnują z praw majątkowych, aby ułatwić dostęp do swoich utworów, korzystają z wolnych licencji. Wolna licencja to mechanizm prawny, który pozwala na przekazanie użytkownikom prawa do nieograniczonego korzystania z utworu. W ten sposób pozwalamy innym korzystać ze swojej twórczości bez konieczności pytania nas nieustannie o zgodę. Twórca zachowuje podstawowe prawa, takie jak respektowanie jego autorstwa. Na co dzień spotykamy się z materiałami publikowanymi na różnych wolnych licencjach. Dwie najbardziej znane to CC BY (Creative Commons – uznanie autorstwa) i CC BY-SA (Creative Commons – uznanie autorstwa – na tych samych warunkach). Zezwalają one na swobodne wykorzystanie, rozpowszechnianie i udostępnianie utworów. Licencja CC-BY-SA nakłada przy tym dodatkowy warunek – jeśli stworzysz nowy utwór, to również musi być on opublikowany na tej samej licencji.

Domena publiczna – zbiór utworów będących dobrem wspólnym, do których prawa autorskie wygasły (np. utwory Bacha czy Chopina), oraz utwory, które nigdy nie były chronione, ponieważ zostały stworzone przed powstaniem prawa autorskiego. Takie utwory udostępniane są przez instytucje publiczne, biblioteki itp. Ogromna większość materiałów udostępnianych przez Wikipedię jest oparta na domenie publicznej.

Następnie nauczyciel/nauczycielka pokazuje na kolejnych slajdach lub ilustracjach przykłady zastosowania wcześniej zaprezentowanej wiedzy. Wyjaśnia uczniom/uczennicom, w jakich sytuacjach będą mogli stworzyć podobny komiks:

- na podstawie fotosu z filmu (kiedy będą mieli zgodę twórców filmu, w przypadku znalezienia w sieci zdjęcia, mogą go wykorzystać tylko na użytek osobisty, nie mogą przesłać, udostępnić, podobnie jak nauczyciel/nauczycielka mogą to zrobić na lekcji w celach edukacyjnych; warto przy okazji wyjaśnić pojęcie dozwolonego użytku osobistego oraz publicznego dla szkół, bibliotek itp.);
- na podstawie zdjęć na wolnych licencjach – strony, gdzie mogą znaleźć takie zdjęcia (otwarte zasoby, takie jak: www.pixabay.com czy www.unsplash.com), czy też wyszukiwarka zdjęć Creative Commons na Google grafika;
- na podstawie domeny publicznej można pokazać uczniom takie strony, jak [www.Google Arts & Culture](http://www.GoogleArts&Culture) czy www.polona.pl, oraz przede wszystkim zasoby wizualne Wikipedii.

fol. Jarosław Sosiński

W dalszej kolejności nauczyciel/nauczycielka proponuje zadanie (**Karta pracy nr 2**). Uczniowie/uczennice pracują w parach, zastanawiając się nad podanymi przykładami. Po skończonej pracy przedstawiają jej efekty na forum, wspólnie zastanawiając się nad odpowiedziami. Nauczyciel/nauczycielka może zasugerować, jakie rozwiązania przyjąć w konkretnych sytuacjach, aby działać zgodnie z prawem, np. zastąpienie komercyjnego podkładu muzycznego podkładem z wolnych licencji czy też zrobienie własnego zdjęcia zamiast wykorzystanie tego, do którego ma się wątpliwości (nie zna się autora, nie wiadomo, na jakiej licencji jest udostępnione).

Podsumowanie tematu

Na zakończenie prowadzący/prowadząca pyta uczniów, co sądzą o prawach autorskich. Czy każdemu mogła się przydarzyć taka historia jak Waldkowi? Co sądzą o ściąganiu? Na jakich zasadach udostępniłby innym swoje prace? Czy mogliby podpisać się pod pracą kolegi/koleżanki?

Praca domowa dla ochotników

Nauczyciel/nauczycielka proponuje uczniom/uczennicom zadanie dodatkowe, bazując na ostatnim slajdzie prezentacji/zestawu zdjęć – przygotowanie remiksu. Przytacza pojęcie remiksu, czyli techniki umożliwiającej tworzenie utworów przy wykorzystaniu różnych materiałów, niekoniecznie mających wartość artystyczną. Zwraca uwagę na kwestie praw autorskich. Nie można rozpowszechniać remiksów cudzych utworów, chyba że ma się zgodę autora, zezwala na to licencja, na której są one opublikowane (wolne licencje), są to utwory dostępne w domenie publicznej. Zawsze musimy też podać autora oryginalnego materiału.

Uczniowie mają za zadanie stworzenie cyfrowego remiksu słowno-graficznego na temat praw autorskich. Mogą do tego wykorzystać takie programy, jak: www.canva.com/pl_pl/tworzyc/memy/, lub inne programy graficzne.

KARTA PRACY NR 1

Co się przydarzyło Waldkowi?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Super! Stwórzmy tę grę razem!

.....

.....

.....

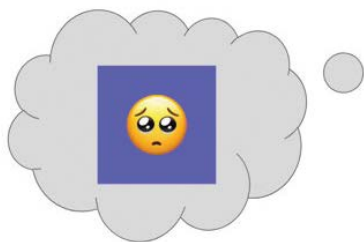
Przed państwem nowa gra!
Wpadłem sam na genialny
pomysł, znalazłem go
w głębi siebie....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

O nie, nie!
Podzielcie się zyskami
z gry!
PRAWA AUTORSKIE

.....

.....

.....

Prawo autorskie, co warto wiedzieć?

- To, co tworzymy, to **UTWÓR**, czyli każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia.
- Utworem może być: zapisany wiersz, piosenka, plik na komputerze, tekst na kartce, zaśpiewana piosenka na festiwalu, obraz, gra komputerowa.

.....

.....

.....

Prawo autorskie, co warto wiedzieć?

- **UTWÓR** jest chroniony od chwili, w której zostanie w jakiegokolwiek postaci ustalony (np. zapisany wiersz, zarejestrowany plik na komputerze, zapisany na kartce, zaprezentowany).
- Zadaniem **prawa autorskiego** jest określenie zasad rozpowszechniania i korzystania z utworów.

.....

.....

.....

Prawo autorskie, co warto wiedzieć?

OSOBISTE PRAWA AUTORSKIE

Jest to prawo oznaczenia utworu swoim nazwiskiem, pseudonimem, decydowania o tym, w jaki sposób jest po raz pierwszy rozpowszechniony, wykorzystywany i jakie zmiany mogą zostać wprowadzone w jego formie lub treści. **Osobiste prawa autorskie trwają wiecznie i nie można ich przekazać na rzecz innych osób.**

MAJĄTKOWE PRAWA AUTORSKIE

Prawo twórcy do korzystania z utworu i rozporządzania nim. Jest to prawo zbywalne, co oznacza, że **twórca może przenieść je na inne osoby lub udzielić zezwolenia na korzystanie z utworu płatnie lub bezpłatnie.**

Trwanie majątkowych praw autorskich jest ograniczone w czasie (70 lat po śmierci autora).

.....

.....

.....

Zasady korzystania z utworów z sieci

CZY ZNASZ TAKIE OZNACZENIA?

.....

.....

.....

Copyright, czyli wszystkie prawa zastrzeżone

.....

.....

.....

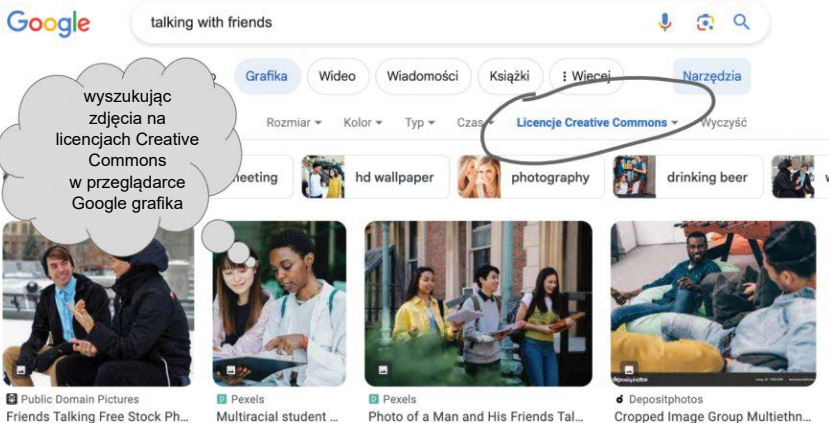

Wolne licencje, Photo by [Andrea Tummons](#) on [Unsplash](#)

.....

.....

.....

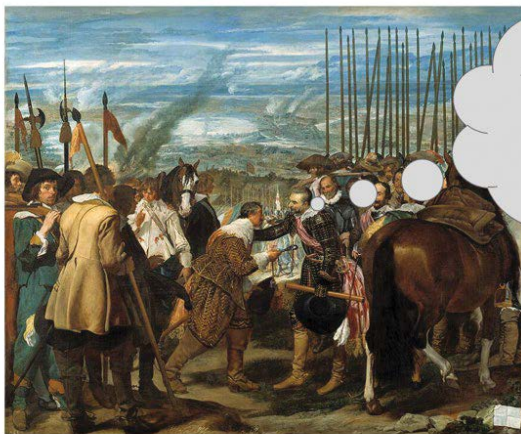

wyszukując zdjęcia na licencjach Creative Commons w przeglądarce Google grafika

.....

.....

.....

Diego Valazquez, Poddanie Bredy, źródło: wikipedia.org

Możesz też skorzystać z zasobów domeny publicznej, np. Wikipedia Commons, znajdziesz tam dzieła, do których prawa majątkowe już wygasły. Pamiętaj jednak, aby podać autora i tytuł dzieła oraz źródło zdjęcia

.....

.....

.....

A może teraz remiks? ;-)

.....

.....

.....

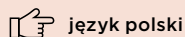

fot. Karolina Grabowska

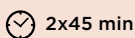
KARTA PRACY NR 2

Zastanówcie się, czy i jakie wątpliwości wiążą się z poniższymi działaniami?

Działania	Czy możemy to zrobić zgodnie z prawem? Jeśli nie, to dlaczego? Jeśli tak, to w jakich okolicznościach?
ściągnięcie plików z serwisów przechowywania plików	
samodzielne oglądanie filmów na YouTube w domu	
nagranie własnej wersji piosenki Dawida Podsiadły i wrzucenie jej na YouTube'a	
wrzucanie zrobionego przez siebie zdjęcia do serwisu społecznościowego	
zamieszczenie w internecie prezentacji ze zdjęciami z podkładem muzycznym składającym się z kilku piosenek chronionych prawem autorskim	
tworzenie memów z przypadkowych zdjęć z sieci	
pokazanie krótkiego fragmentu filmu w ramach prezentacji na lekcji	
sprzedanie skserowanej książki do geografii	
wrzucenie zdjęcia zrobionego przez kogoś do serwisu społecznościowego (bez zgody autora)	

język polski

2x45 min

szkoła podstawowa, klasy 7-8

„Eluwina ziomki”, czyli o języku potocznym w książkach i codziennym życiu

Cele lekcji

Podczas lekcji uczeń/uczniowie/uczennice:

- opisują uczucia, które wzbudziła w nich książka;
- wypowiadają własne zdanie na temat bohaterów książki;
- poznają pojęcie języka potocznego, slangu i żargonu;
- poznają różnicę między językiem potocznym a literackim;
- poznają kontekst społeczny, od którego zależy poprawność używania języka potocznego.

Powiązanie z podstawą programową

Podczas lekcji uczniowie/uczennice:

- dostrzegają zróżnicowanie słownictwa, w tym rozpoznają słownictwo ogólnonarodowe i o ograniczonym zasięgu;
- wyróżniają środowiskowe i regionalne odmiany języka;
- rozumieją, na czym polega grzeczność językowa, i stosują ją w wypowiedziach;
- rozróżniają normy językową, wzorcową oraz użytkową i stosują się do nich;
- określają wartości estetyczne poznawanych tekstów literackich.

Metody i formy pracy

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniami/uczennicami:

- rozmowę kierowaną,
- dyskusję,
- objaśnienia i instrukcje,
- pracę indywidualną,
- pracę w parach.

Środki dydaktyczne

Podczas lekcji nauczyciel/nauczycielka wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- fragment książki „Za duży na bajki 2”,
- Kartę pracy nr 1.

Przygotowanie do lekcji

Lekcja powinna się odbyć po obejrzeniu filmu „Za duży na bajki 2”, który powstał na podstawie książki Agnieszki Dąbrowskiej o tym samym tytule. Przed zajęciami nauczyciel/nauczycielka drukuje karty pracy.

PRZEBIEG LEKCJI

Wprowadzenie

Nauczyciel/nauczycielka przedstawia temat lekcji, a następnie wspólnie z uczniami/uczennicami czyta krótki fragment książki (**Karta pracy nr 1**), w którym Waldek po raz pierwszy poznaje nowego partnera mamy – Piotra. Zadaje pytania uczniom/uczennicom:

Czy humor Piotra was bawi?

Czy używany przez niego język wydaje się wam naturalny?

Jak czujecie się, gdy dorośli używają slangu i języka młodzieżowego?

Realizacja tematu

Prowadzący/prowadząca prosi uczniów/uczennice, by z wybranego fragmentu książki wypisali wszystkie określenia potoczne i slangowe („masakra”, „eluwina”, „odjaniepawlać”, „beczeć” itp.), nie tylko te użyte w dialogach, ale także w narracji. Następnie zadaje uczniom pytania:

Jakie emocje wzbudzają w tobie te słowa?

Czy wszystkie te określenia są dla was jasne?

Kiedy ostatnio słyszeliście użycie tego typu słów w swoim życiu?

Jakich informacji dostarcza nam o rozmówcy używanie języka potocznego?

Po krótkiej dyskusji nauczyciel/nauczycielka przedstawia uczniom/uczennicom określenia:

Język potoczny – mowa lub język, którym porozumiewamy się w życiu codziennym w swobodnej rozmowie. Język mówiony, nieliteracki, nieksiążkowy.

Slang – gwara miejska, język jakiejś grupy społecznej lub środowiskowej, zwłaszcza w odniesieniu do języka angielskiego; np. slang miejski, uczniowski, złodziejski, marynarzy.

Żargon – środowiskowa odmiana języka narodowego, wytworzona przez jakąś (zwykle zamkniętą) grupę społeczną, zawodową itp., odznaczającą się swoistym słownictwem; np. żargon chuligański, uczniowski, studencki, obozowy, sportowy, złodziejski.

Nauczyciel/nauczycielka pyta, czy uczniowie/uczennice posługują się swoim własnym żargonem, i zachęca do podzielenia się ulubionymi słówkami i określeniami.

Prowadzący/prowadząca prosi, by uczniowie pracowali w parach, tak jak siedzą w ławkach, i rozdaje **Kartę pracy nr 2**. Zadaniem młodzieży jest podzielenie par słownych na określenia potoczne i literackie.

Po wykonaniu zadania nauczyciel/nauczycielka pogłębia zagadnienie:

1. Czy wszystkie te określenia były dla was jasne?

2. Czy używacie na co dzień języka potocznego?

3. W jakim kontekście powinno się unikać języka potocznego?

4. Kiedy i gdzie jest on naturalny?

5. Potoczność słowa może zależeć od kontekstu. Na przykład słowo „chłop” w rozmowie o życiu wiejskim w XIX wieku jest słowem literackim. Słowo „chłop” w przeczytanym fragmencie („Chyba chłopą poniosło!”) jest potocznym określeniem mężczyzny. Czy znacie inne tego typu słowa?

6. Wiele ze współczesnych slangowych określeń jest zapożyczeniem z języka angielskiego. Jakie znacie tego typu potoczne określenia? Czy nadmiar anglicyzmów was razi?

Po skończonej pracy uczniowie/uczennice przedstawiają swoje wnioski na forum klasy i wymieniają się spostrzeżeniami. W razie potrzeby uzupełniają notatki.

Podsumowanie tematu

Na zakończenie nauczyciel/nauczycielka prosi uczniów/uczennice o przedstawienie innych przykładów użycia języka potocznego w kulturze (filmy, muzyka, książki).

Prowadzący/prowadząca zachęca do zabawy - wspólnego przekształcenia tytułów lektur szkolnych i innych książek na język potoczny! Można zainspirować uczniów/uczennice następująco:

„Ziom Tadzio” - „Pan Tadeusz”,

„Gwiazdkowe story time” - „Opowieść wigilijna”,

„Familia pieniążka” - „Rodzina Monet”,

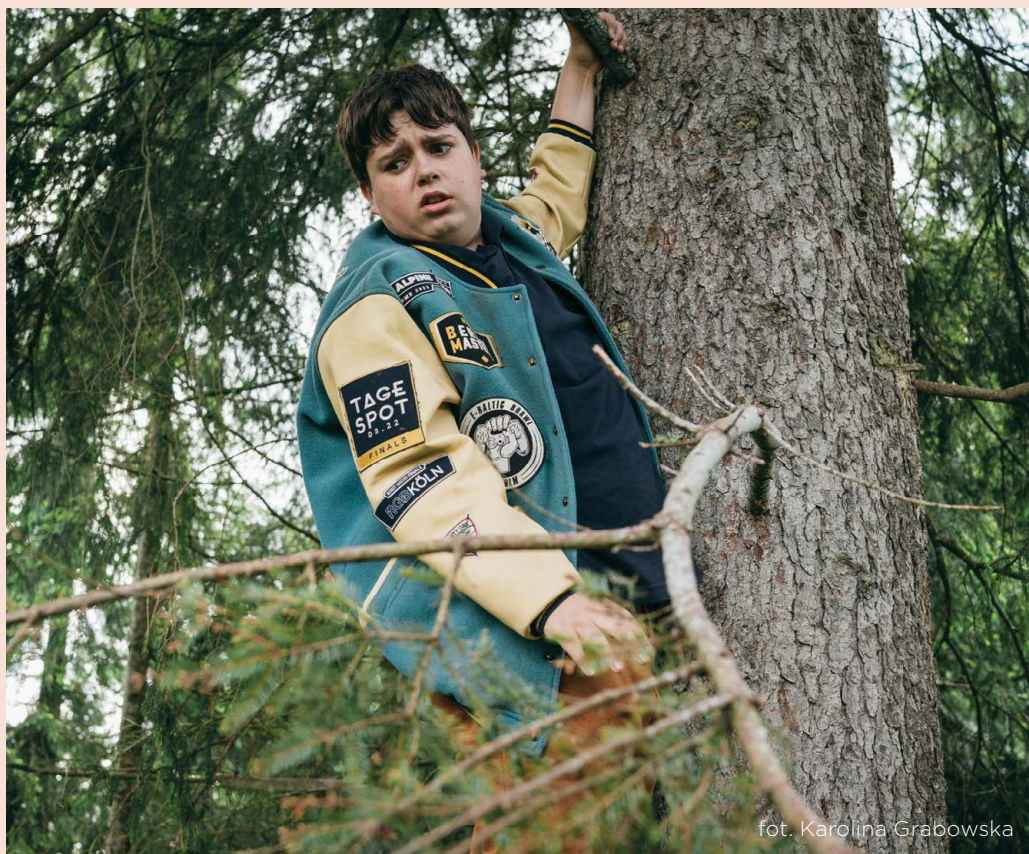
„Siłaczka” - „Fajterka”.

Czy te tytuły brzmią naturalnie? Jakie wnioski można teraz wyciągnąć na temat nadużywania języka potocznego?

Praca domowa dla ochotników

Wyobraź sobie, że dwie osoby rozmawiają ze sobą i opowiadają, co robiły w ubiegłym weekend. Napisz ten dialog w dwóch wersjach: jedną potocznym, młodzieżowym językiem, a drugą - piękną literacką polszczyzną.

KARTA PRACY NR 1

Fragment książki „Za duży na bajki 2” Agnieszki Dąbrowskiej (2024):

Kiedy Staszek udzielał wywiadu, a Delfina dopowiadała coś na temat obecności kobiet w branży gamingowej, ja skierowałem się do samochodu mamy. Spodziewałem się, że będzie przy nim czekała, i wiedziałem, że – chociaż nie dostrzegłem jej w tłumie na trybunach – na pewno darła się najgłośniej, wykrzykując moje imię. Chciałem, żeby jak po każdym turnieju mocno mnie uściskała. Tym bardziej że Delfina i Staszek, zajęci robieniem szumu w mediach, nawet by tych czułości nie zauważyli. Chciałem, by powiedziała, że jest ze mnie dumna, a potem, żeby zabrała mnie na lody albo pizzę. Wszystko to od niej usłyszałem i dostałem, ale z małym, że tak to ujmę, dodatkiem, którego zupełnie się nie spodziewałem. Na który chyba zwyczajnie nie byłem gotowy...

– Twoja mama pobeczała się z dumy. Ja też się trochę wzruszyłem, bo stałem na trybunach obok niej. Cześć, jestem Piotr.

Ttttoo... TEN Piotr? Chłopak mojej mamy? Nieustraszony wspinacz pająk killer? Normalnie mnie przytko! Przede mną stał bowiem facet bardzo drobnej postury, niewiele wyższy ode mnie, ze śmiesznie zadartym, malutkim nosem i rumianymi jak u dziecka policzkami. Jedyne, co dodawało mu męskości, to broda, ale niestety niezbyt bujna i mało poważnie zwijająca się w jasne loczki nad chudą, żylastą szyją. To na pewno TEN Piotr?

– Waldeczku, nie odpowiesz Piotrowi na powitanie? – wyrwała mnie z odrętwienia mama. Zaraz potem zaczerwieniła się, bo Piotr cmoknął ją w policzek, a następnie wyciągnął do mnie piączę, żeby zbić żółwika. Niepewnie wyciągnąłem więc swoją i trochę za mocno stuknęliśmy się kostkami.

– Eluwina! – krzyknął do tego wesoło, a ja odruchowo przewróciłem oczami, bo... „Eluwina”? Serio?

Mój wytrzeszcz czy zez, albo jedno i drugie naraz, oczywiście nie umknęły uwadze mamy.

– Piotr chciał po prostu złapać z tobą kontakt, ha, ha – wytłumaczyła go nerwowo, jakby trochę chichrając się, a trochę jakby się dławiąc. – No i palnął tak... młodzieżowo.

– Mmm, spoko – mruknąłem, gdy mama, zgodnie z moimi wcześniejszymi przewidywaniami, właśnie mnie przytulała i całowała w czubek głowy. – „Eluwina” faktycznie była młodzieżowym słówkiem, tyle że w 1410 roku. Ulrich von Jungingen, ponieważ chciał być cool, witał się tak z komturem Gotfrydem von Hatzfeldem podczas bitwy pod Grunwaldem. Powiedziałem, co powiedziałem. Nieładnie, co nie? Ale trudno. Słowo się rzekło i nie dało się go odrzec. Zapadła więc niezręczna cisza, którą przerwał nagły, niemal histeryczny śmiech Piotra.

– Należało mi się! Faktycznie przysucharzyłem.

Przy – kurczę – co zrobił? Znowu miałem ochotę na niego wsiąść i jakoś mu dopiec, ale ugryzłem się w język. Do tego usłyszałem za plecami znaczące chrząknięcie Staszka, a potem chrząknięcie Delfiny. Czyżby w tym samym momencie dostali ataku alergii? Spojrzałem za siebie. Mój trener życia i jego asystentka wbijali wzrok w Piotra.

* * *

Piotr poprosił o rachunek, a ja – siorbiąc najgłośniej, jak potrafiłem – wysąłem colę do samego dna. Czekaliśmy potem na kelnerkę, żeby przyszła wreszcie z tym rachunkiem. Czekaliśmy i czekaliśmy, a czas dłużył się i dłużył.

- No, pięknie dziś porządziliście, panowie! - rzucił tata Staszka, chyba próbując sympatycznie zakończyć to potwornie nieudane spotkanie, tę wspólną mordęgę, i swoim zwyczajem zmierzwił synowi włosy.

Wtedy stało się coś najbardziej niezręcznego w historii. Piotr uniósł rękę i skierował ją w stronę moich włosów, bo - co dla wszystkich było jasne - chciał mi zrobić z fryzurą to samo, co zrobił ojciec Staszki. Chłopa chyba poniosło... Poważnie! No i niestety fatalnie się złożyło, bo ja wcale nie miałem ochoty na tego rodzaju czułości. Automatycznie się więc odsunąłem, tak szybko i nerwowo, że przypadkiem trąciłem stół i wszystkie talerze poleciały na podłogę.

- Nic się nie stało, posprzątam - zwróciła się do mnie sympatyczna kelnerka, kiedy wreszcie przyszła z rachunkiem, a ja rzuciłem się do zbierania kawałków talerzy z podłogi. - Całe szczęście, że pizza się nie zmarnowała.

„Masakra, co nie? Czy mogło być gorzej?“, zadałem sobie w duchu to pytanie. Zaledwie chwilę później miałem dostać na nie przykrą odpowiedź... Niestety, mogło! Mogło być jeszcze gorzej! Piotr chyba bardzo się o to starał, a do tego złośliwy los wyraźnie mu sprzyjał.

- Co wyście, goście, na tym spoczko turnieju odjaniepawlali! Szacun - wypalił nagle ni z gruszki, ni z pietruszki. Oczywiście zarówno wybór właśnie tej chwili, jak i dobór słów nie spotkały się z naszym, Staszka i moim, zrozumieniem. Wymieniliśmy tylko znaczące spojrzenia. Wtem zadzwonił telefon mamy. Poczulem ulgę, bo im więcej rozpraszczy, które przerywały tę Piotrową farsę, tym lepiej.

foto. Karolina Grabowska

KARTA PRACY NR 2

Przeczytaj poniższe pary słów. Które z nich powinny zostać zaklasyfikowane do języka potocznego, a które – do literackiego?

Siema! – Dzień dobry!

Pewka – Oczywiście

Luzy rajtuzy – Nie ma problemu

Problem – Masakra

Oporowo – Najlepiej

Potwierdzam – Rel

To mi siadło – Spodobało mi się to

NPC – Nudziarz

Twarz – Pysiak

Dobry ziomek – Bliski przyjaciel

Język potoczny	Język literacki

Warszawa 2024

Koncepcja merytoryczna i opieka metodyczna:

Anna Równy

Autorzy:

Joanna Krzemińska, Anna Równy, Marta Równy, Izabela Wypich, Gaja Grochocka

Redakcja i korekta:

Joanna Dzik

Koordynator projektu:

Cezary Kruszewski

Skład i łamanie:

Anna Cieszyńska

Wydawca:

NEXT FILM to spółka należąca do grupy Helios, specjalizująca się w produkcji i dystrybucji filmów polskich. W jej katalogu znajdują się m.in.: „Akademia Pana Kleksa”, „Bogowie”, „Chłopi”, „Drogówka”, „Ikar. Legenda Mietka Kosza”, „Johnny”, „Kamerdyner”, „Miszmasz czyli Kogel Mogel 3”, „Piłsudski”, „Plan B”, „Po prostu przyjaźń”, „Pokot”, „Powstanie Warszawskie”, „Sami swoi. Początek”, „Sztuka kochania. Historia Michaliny Wisłockiej”, „Teściowie”, „Twój Vincent” oraz „Za duży na bajki”.

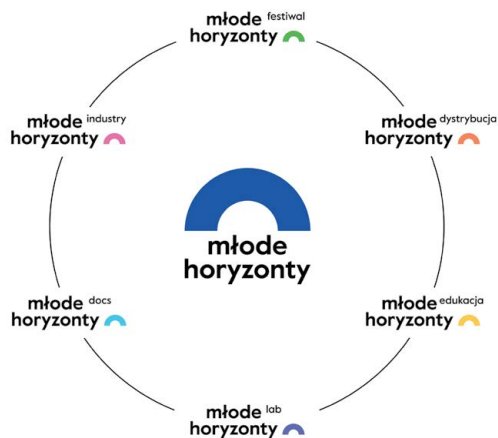

fot. Karolina Grabowska

INFORMACJA O PARTNERACH PROJEKTU

Stowarzyszenie Nowe Horyzonty to organizacja pozarządowa, której celem jest upowszechnianie wartościowej sztuki filmowej. Od początku naszej działalności, czyli od 2003 roku, powstało wiele projektów promujących współczesne kino, takich jak: Międzynarodowy Festiwal Filmowy Nowe Horyzonty, skupiony na niezależnej kinematografii amerykańskiej American Film Festival, Kino Nowe Horyzonty, platforma streamingowa NH VOD czy wiele inicjatyw Młodych Horyzontów.

Młode Horyzonty są jedną z kluczowych gałęzi Stowarzyszenia Nowe Horyzonty odpowiedzialną za upowszechnianie i wspieranie wartościowego kina dla młodego widza. Młode Horyzonty działają w kilku komplementarnych obszarach: dystrybucji filmów w kinach (Młode Horyzonty Dystrybucja) i online (Młode Horyzonty VOD), upowszechnianiu filmów dla grup przedszkolnych i szkolnych (Edukacja Młode Horyzonty), wspieraniu rozwoju produkcji dla dzieci i młodzieży w Polsce i na świecie (Young Horizons Industry), zaś kulminacją działań jest coroczny festiwal (Międzynarodowy Festiwal Filmowy Młode Horyzonty).

mlodehoryzonty.pl

EDUKACJA MŁODE HORYZONTY

Edukacja Młode Horyzonty to program kierowany i dostosowany do potrzeb przedszkoli, szkół podstawowych i ponadpodstawowych. Spotkania z filmem realizujemy w kinach w całej Polsce. Istnieje też możliwość dołączenia do programu w formie online. Pedagogów wyposażamy w materiały dydaktyczne, takie jak: karty pracy, scenariusze lekcji oraz analizy psychologiczne. Edukacja Młode Horyzonty działa nieprzerwanie od ponad 18 lat. Niebawem ruszą zapisy do 19. edycji naszego projektu. Więcej szczegółów znajdziecie na stronie edukacja.mlodehoryzonty.pl.